

godt som alle Landets Kredse, de Radikale vilde formodentlig have gjort det samme, og vi vilde have mønstret hver sine rene Stemmer. Vi saa godt, at Valgets Resultat ikke var blevet saa ligeligt, saa retfærdigt, som det skulde være, men vi vilde have set bort derfra og tænkt: De Ulykker, det kan gøre, kan højst vare 4 Aar, og i de 4 Aar kan vi se at faa Valgloven revideret, saa at den kommer i Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelser om den fuldt ud lige-lige Repræsentation af alle Anskuelser i Befolkningen. Saaledes vilde vi have optraadt. Saa sker det, at Krigen varer 3½ Aar, hvad ingen den Gang havde drømt om, og saa siger vi: Nu er Situationen saa alvorlig, at vi ikke i mindste Maade tør give os Tilfældet i Vold. Valgloven rummer en saadan Uretfærdighed, en saadan Uligelighed, at vi maa se, om det skulde være muligt at bøde derpaa, og det er det, vi gør ved dette begrænsede Samarbejde, vi søger at bøde paa den Uretfærdighed, der er, og det gør vi under denne ekstraordinære Situation og kun under den, fordi der efter vor Mening staar alt for meget paa Spil. I den Henseende kan jeg slutte mig til, hvad vor Ordfører ved denne Lejlighed, det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), har udtalt: Man skifter nødig Heste midt i Vadestedet. Vi ønsker ingen Forandring i Regeringen under denne alvorlige Situation. Derfor gør vi alt muligt for at undgaa det, og der er noget Haab om, at det kan undgaaes ved det begrænsede Samarbejde. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde Nej, det, vi vilde, var at bevare den Tilstand, som viste sig ved det sidste Valg i 1913, det sidste rigtige Valg, hvorde Radikale og Socialdemokraterne tilsammen var Mindretal blandt Vælgerne, men blev Flertal her. Men det var vi virkelig uden Skyld i. Det var paa Grund af en Valglov, som vi i mange, mange Aar havde bekæmpet og forlangt forandret. Følgen af vort Krav om denne Valglovs Forandring var i øvrigt, at vi kom ind paa Grundlovsforandringen. Det var den oprindelige Aarsag dertil, men tilsidst viste det sig, hvad vi Gang efter Gang havde forudsagt, at en saa uretfærdig Valglov som den gamle Valglov af 1894 kunde i et givet Øjeblik slaas om og blive til deres Skade, som havde holdt paa den, og til Fordel for os, der havde bekæmpet den. Men det gjorde aldeles ikke, at vi slog os til Ro. Nej vi kæmpede saa meget ivrigere for at faa den ændret i retfærdig Retning. Men Forskellen var for øvrigt ikke stor; den var ved Valget 1913 ca.

10,000 Stemmer, og ingen, der har lidt politisk Sans og kender til det danske Folks politiske Udvikling, kan vel tvivle om, at de 10,000 Stemmer, som de Radikale og Socialdemokraterne i 1913 manglede i at have absolut Flertal, for længst er vundne og mere end det. Der er gaaet 5 Aar siden da, og det er lykkedes det Flertal, der heldigvis sejrede i 1913, her i Folketinget at bygge en Regering op, der har gennemført en ny Grundlov, der har gennemført en Retsreform, som der var kæmpet om i et halvt Hundrede Aar, at gennemføre den store Ulykkesforsikringslovgivning og en hel Række af de betydningsfuldeste sociale Love. Det er naaet i disse 5 Aar. Dette Flertal har befæstet og bevaret en Regering meget imod Forudsætningerne og Forventningerne fra det ærede Medlem fra Ringkøbings Side. Det var hans Haab og Forventning, da han lod en anden falde den skæbnetsvangre Sommerdag 1913, at det skulde blive et meget kortvarigt Eksperiment, for det ærede Medlem kunde ikke tænke sig, at et Parti, der ikke selv kom til at besætte Ministertaburetterne, kunde være saa loyalt og resigneret gennem 2—3—4—5 Aar, at vi ganske rolig sagde: for Sagens Skyld, af Hensyn til den sunde og gode Udvikling her i Landet ønsker vi kun, at disse Mænd maa blive ved at regere videre. Det kunde det ærede Medlem slet ikke tænke sig. Det laa ganske udenfor hans Forudsætninger. Derfor er det sket, som er sket. Denne stærke Politik, denne faste og konsekvente Politik fra Socialdemokratiets Side, kan jeg sige, paa en Gang resignerede og kloge og fremsynte Politik har bevirket det, som nu er sket. Der kan ingen Tvivl være om, at de 10,000, vi manglede i 1913, nu er vokset op. Der er kommet 5 nye Aargange af Vælgere til, ja der er kommet 6 til, naar vi gaar til Valg den 22. April, medens der er uddød 5 Aargange. (Afbrydelser). Er det ikke rigtigt? (Jo, jo!). Det er en yderligere Favør for os, der staar paa Fremtidens og Fremskridtets Side. Kvinderne er kommet med, Tjenestefolkene er kommet med, Opholdsbestemmelsen i den gamle Grundlov er afskaffet. Situationen er nu saa alvorlig, at den maa faa alle, der kan tænke politisk, til at sige: vi har det, vi har, og det er gaaet godt hidtil; hvorfor skulde vi da skifte? Der er dog forhaabentlig ikke saa længe til, at denne Krig er forbi, og saa skal vi have Valg igen; det har Regeringen lovet os, og det er vi ikke blot gaaet ind paa, men det har vi slaaet fast gennem vor Kongres. Vi har taget mod Tilsagnet, og vi har